

mig, at nogen nu skulde forandre sit Syn paa eller Afstemning over noget Punkt af Forslaget, fordi det maatte kunne paavises eller formodes, at det ledende Motiv for den forrige Justitsminister havde været af en Natur, man i og for sig ikke kunde billige. Det er jo ikke det subjektive, men det objektive, vi have at holde os til. Vi maa altsaa se paa Bestemmelserne, som de foreligge. Hvis man billiger dem nu som før, antager jeg, at man nu som før vil slutte sig til dem, ligegyldigt hvilke Motiver saa den forrige Justitsminister maatte have haft til at foreslaa dem, anbefale dem eller stemme for dem. Noget andet er det naturligvis, at man ved at gennemgaa Lovforslaget mulig kunde finde en eller anden Myndighed lagt i Justitsministerens Haand, som man under Hensyn til den Erfaring, man nu har gjort om, hvem der her i Landet kan tænkes som Justitsminister, finder for farlig. Det er en Betragtning af *objektiv* Natur, og hvis det kun er det, det ærede Medlem har ment, vil jeg ikke bestride, at der kan være Grund til at foretage en saadan Overvejelse.

Det ærede Medlem nævnede nogle Eksempler. Jeg skal gennemgaa dem. Han nævnede for det første dette, at det foreliggende Lovforslag i Modsætning til de tidligere, der var vedtagne af dette Ting og for øvrigt ogsaa paa dette Punkt havde vundet Tilslutning i det andet Ting, bevarer Regeringens Ret til at udnævne ekstraordinære Dommere, være sig til Underørgelse eller Paadømmelse af visse Sager, og det ærede Medlem fandt altsaa deri noget, der „bærer Forbryderens Præg“. Nu skal det selvfølgelig erkendes, at her er et Punkt, hvortil Initiativet skyldes den forrige Justitsminister. Imidlertid maa man jo ikke glemme, at det øvrige Indhold af det Forslag, han den Gang forelagde, var af en saadan Natur, at man vel kan forstaa, at han kunde foreslaa at genopfriske eller bevare en Ret for Regeringen til at udnævne ekstraordinære Dommere, som man tidligere havde givet Afkald paa. Efter det tidligere Lovforslag var der mindre Trang til en ekstraordinær Dommermyndighed end efter det nu af ham selv forelagte. Jeg sigter her særlig til, at efter det nye Lovforslag blive Underdommerne andre end efter det tidligere vedtagne. Den Omstændighed, jeg siden kommer til, fordi det var et af de Punkter, det ærede Medlem nævnede, at dette Forslag havde opgivet Adskillelsen af den dømmende og

den udøvende Myndighed efter Grundlovens § 71, medførte, at man nu efter dette Forslag vilde faa Underdommere, som ikke blot havde med Dommermyndighed, med Retssager at gøre, men mangfoldige andre, administrative Forretninger i samme Grad som nu. Det laa da nær at slutte som saa: Saa kunne vi heller ikke stole paa, at vi til Beklædelse af disse Pladser altid ville have eller maaske blot i Regelen ville faa Folk, der ere saa drevne i den Side af deres Forretninger, der særlig har med Retsplejen, ganske særlig med Strafferechtsplejen at gøre, at man kan undvære det Supplement, man hidtil har haft i Regeringens Ret til i særlige Tilfælde at beskikke ekstraordinære Dommere.

Der var altsaa virkelig Forandringer af den Natur i det Forslag, min Forgænger forelagde, som saare vel kunne forklare, hvorfor han kom tilbage til den bestaaende Regel om Kommissionsdommere. Og lad os saa heller ikke glemme, at det, der har voldet Uvillien mod de ekstraordinære Dommere, den Misbrug af dem, som vi have kendt, og som jeg erkender saa fuldt som nogen, det skriver sig ikke fra min Forgænger, det skriver sig fra tidligere Justitsministre, mod hvis personlige Hæderlighed der ingen Indvending er fremsat. Det er i hvert Fald en Kendsgerning, at min Forgænger har ikke, i hvert Fald ikke mig bekendt, paa noget Punkt misbrugt den Myndighed, som han altsaa fuldt ud har haft, til at ansætte ekstraordinære Dommere efter sit eget Fordogtbeholdende. Naar selv han ikke har gjort det med den Natur, vi altsaa nu vide, der boede i ham, tror jeg, at Frygten for Misbrug paa dette Omraade ikke behøver at være større nu, efter hvad vi nu vide om ham, end den var i forrige Rigsdagssamling. Men for øvrigt vil jeg sige, at skulde der virkelig i Rigsdagen være Stemning for nu at vende tilbage, trods Forskellen mellem dette Forslag og de tidligere Forslag til Ophævelse af enhver Myndighed for Regeringen paa dette Omraade, skal jeg gerne tage under villig Overvejelse, om Regeringen kan give Slip derpaa. Jeg tvivler egentlig ikke paa, at jeg for mit Vedkommende gerne gør det, men jeg tvivler meget om, at det hører til de Ting, hvorom man, som det ærede Medlem sagde ved Finanslovens første Behandling, kan gøre Regning paa Enighed fra de forskellige Sider. Jeg tror ikke en Gang, man her i Tinget vil kunne opnaa Enighed i saa Henseende.

Det næste Spørgsmaal, det ærede Med-